

Ne, grisetka mlovala z lásky a neprodávala se za „trochu kovu...“. Takovými směšnostmi jen jen se hemží kniha p. Švejdova. Jsou tu věci, při nichž nevíte, máte-li se smát nebo odvracet hnusem. Největší nesmysly a protimluvy říká básník jedním dechem.

A horké slzy vytryskly z očí ti zoufalých
rosíce tvoje *cuďná*, rozbouřená ňadra,
jichž *nelknul se ještě* zženštilý hřích —
jen rty mé (aha!) žhavé líbaly teplé jich prsy
a zarudlé jejich pupence atd. atd.

V druhé a třetí řádce mluví se o *cuďných* ňadrech neposkrvněných atd. — a ve čtvrté hned nato — jedním dechem, v jednom kontextu — taková impotentní smyslůst!

Žertovné jsou také somatologické vědomosti p. autora. Tak v básni *Nemoc*

„Zkažená *krev* podivně syčí
v rozchvělých *nervech* — — —“

Jak si představuje p. autor nervy? Což to jsou nějaké roury v továrně?

A při tom při všem ani stopy po talentu opravdu básnickém, jemuž by se daly — kdyby tu byl — odpustit všechny tyto nesmysly a všechny tyto absurdnosti. Nic, než několik nachytaných frází, komicky nepochopených a péle měle rozházených knihou a slátaných v čísla, která nemají s poesíí nic společného leda typografickou úpravu, rozdělení na verše. Ale pojetím svým: hudbou, rytmem, expresí, stylem nejsou to verše, ba ani ne próza — nic — bláto.

Knížka páně Švejdova vyšla jako první číslo nové knihovny, knihovny *Odmítnutých*. Jsou-li všechny verše *Odmítnutých* takové jako tyto, pak stalo se jim úplně po právu, když jim byly odevšad ukázány dvěře. Mladé hnutí stálo mnoho práce, mnoho síly, mnoho talentu, mnoho útisku: — je přirozeno a správně, nedává-li se a nechce-li se dát kompromitovat kdekterým školáčkem a nedoukem, který by mu chtěl prokazovat velice pochybnou čest, že by také vstoupil do jeho řad.

H. Uden: *San Remo*

Promluvil jsem nedávno na těchto místech¹ o první sbírce sonetů p. Udenových *Sestupem*. O této druhé musil bych opakovat všechno, co jsem řekl o první. Že jsou diletanti ctižádostiví, chápu, a že proti literárnímu slavomamu nevyrostlo ještě koření, také: — ale že se najde na takové věci venkoncem chatrné a prostřední nakladatel, když celá řada dobrých knih musí se vydat nákladem soukromým: — toho nechápu.

1 - [Viz zde str. 499—500].